

Όταν τὸ ἄσμα ἐταλείωσεν ἡ αἰοιδὸς ἐσηκώθη. Ἦτο ἀνυπόφορος ζέστη καὶ τὸ ἔνδυμά της ἦτο βεβαίως πολὺ ἐλαφρὸν, διότι τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου τὸ διεπέρα. Ἐπλησίασεν εἰς τὸν καθρέπτην καὶ μᾶς ἐφάνη ὅτι παρετήρει ἐν αὐτῷ τὸ πρόσωπόν της. Ἐπειτα ἀνύψωσε τὰς χεῖρας της καὶ εἰς τὴν πλήρη χάριτος ταύτην κίνησιν, τὸ μανῆκι της, τὸ ὁποῖον ἦτο ξεκούμβωτο καὶ πολὺ φαρδύ, ἐγλίστρησεν ἀπὸ τὸν ὠραῖον καὶ παχουλὸν βραχιονά της, ὅστις ἐνεφανίσθη αἴφνης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἐν προκλητικῇ γυμνότητι.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἀριστείδης, μόλις καταστέλλων κραυγὴν θαυμασμοῦ.

Τότε ἡ κυρία ἐπίασε μὲ τὰς δύο της χεῖρας τὴν κόμην της, ἥτις κατέπιπτεν ἀφθονος καὶ μακρὰ καὶ τὴν συνέστρεψεν, ὅπως αἱ πλύντριαι τὰ ὑγρά ἀσπρόρουχα. Ἡ κεφαλή της τὴν ὁποίαν ἐβλέπομεν κατὰ κρόταφον, ἐκλινεν ὀλίγον πρὸς τὰ ἔμπρός· ἐπειδὴ δὲ οἱ ὠμοί της, ἐνεκα τῆς κινήσεως τῶν χειρῶν της ἐπιπτον πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ στήθος αὐτῆς διεγράφετο μᾶλλον προεζέχον· καὶ πλούσιον.

— Πεντελήσιο μάρμαρο, παριανὸ μάρμαρο, Θεὰ Ἀφροδίτη! ἐφώναζεν ὁ Ἀριστείδης.

— Μὰ θὰ σωπάσης ἐπὶ τέλους; λυσασμένε!

Φαίνεται πραγματικῶς ὅτι ἡ φλόξ τοῦ κηρίου της ἐνόησε πόσῃ εὐχαρίστησιν ἠσθανόμεθα, καὶ ἐφιλοτιμήθη καὶ αὐτὴ νὰ μᾶς προσφέρῃ τὰς ἐκδουλεύσεις της. Τὸ κηρίον ἦτο ὅπισθεν τῆς κυρίας, ἡ δὲ φλόξ του τοσοῦτον ἐπιτηδείως ἐφώτιζε τὰ πράγματα, ὥστε τὸ μακρὸν ποδιῆρες λεπτούφαντον ἔνδυμα ὁμοιάζε πρὸς τοὺς ἐλαφροὺς ἐκείνους ἀτιμούς, τοὺς καλύπτοντας τὸν ὀρίζοντα δίχως νὰ τὸν σκεπάζουν. Μετ' ὀλίγον ἡ αἰοιδὸς διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίνην της, ἐκάθησεν ἐπὶ μικροῦ καὶ λίαν χαμηλοῦ τινος σκίμποδος, ὅπου ἐξηπλώθη ἐν ὅλῃ της τῇ ἀνέσει, καὶ ἔμεινε μερικὰς στιγμάς τὰς χεῖρας ἔχουσα συμπεπλεγμένας ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας προτεταμένους· τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐσήμανε τὸ μεσονύκτιον· ἔπειτα ἔλαβε τὴν δεξιάν της κνήμην, καὶ τὴν ἀνύψωσεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, διεκρίναμεν δὲ ὅτι ἐφόρει κάλτσαις.

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν παρεμέριζε τὸ παραπέτασμα τῆς κλίνης της καὶ ἠτοιμάζετο ἴσως νὰ πλαγιάσῃ, τὸ κηρίον ἐσβέσθη...

Τὴν ἐπαύριον, εἰς τὰς δέκα τὸ ἑσπέρας, εὐρέθημεν καὶ οἱ πέντε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀριστείδου, τέσσαρες δ' ἐξ ἡμῶν εἶχον καὶ διόπτρας εἰς τὰ θυλάκιά των. Ὅπως καὶ τὴν παρελθοῦσαν ἑσπέραν, ἡ ὠραία γειτόνισά μας ἐκάθησεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλόν της, ἔπειτα δ' ἤρχισε τὴν νυκτερινὴν της τοαλέταν. Ἡ αὐτὴ χάρις, τὸ αὐτὸ θέλητρον· ἀλλ' ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κρίσιμον στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν χθὲς εἶχε σβεσθῆ τὸ κηρίον, ἀναφρικίαις τις μᾶς κατέλαβε. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἔτρεμον. Εὐτυχῶς, ἡ τύχη ἦτο ὑπὲρ ἡμῶν· τὸ κηρίον ἔμεινεν ἀνημμένον. Ἡ νεαρὰ γυνὴ τότε, διὰ τῆς θελκτικῆς της χειρὸς, ἥς εὐχερῶς διεκρίνομεν τὴν ἀβρότητα, ἐθώπευσε τὸ προσκεφάλαιόν της, τὸ ἐτοποθέτησε μὲ χιλίας περιποιήσεις, καὶ ἐφαίνετο ὡς κάτι νὰ τοῦ ἔλεγε.

Ἐπειτα ὑπανηγέρθη ἐπὶ τοῦ δεξιῷ της βραχιόνος, ὅπως ὁ ἵπποκόμος ὅταν θέλῃ νὰ ἱππεύσῃ, καὶ εἶδομεν τὸ ἀριστερόν της γόνυ στίλβον καὶ λεῖον ὡς μάρμαρον, εἰσδύον ἐν τῇ κλίνῃ. Ἀλλὰ ἡ ἐμφάνισις ὑπῆρξε ταχεῖα, ταχυτάτη, καὶ μόλις διεκρίναμεν τὴν παχουλὴν, τὴν λευκοτάτην ἐκείνην κνήμην, παλαίουςαν μὲ τὸ σινδόνι. Τὸ νυκτερινὸν ἔνδυμα, κυματίσαν ἐπὶ στιγμήν, ἐτεντώθη

μετὰ δυνάμειος ὑπὸ τὰς ἀδαμάστους προσζοχὰς τοῦ εὐμελεστάτου σώματος, ὅπως ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς αὔρας τὸ ἱστίον ὀγκοῦται, τεντόνεται, ἀνθίσταται καὶ ὁμοιάζει πρὸς πελωρίαν σφαῖραν ἐτοίμην νὰ διαρραγῇ. Τέλος τὰ πάντα διεδέχθη ἡ ἡσυχία· καὶ μόλις ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν ἓνα μικρὸ παιγιδιάρικο καὶ τριανταφυλλένιο ποδαράκι, τὸ ὁποῖον μὴ νυστάζον, φαίνεται, ἐγύριζε ἀκόμη ἐξω καὶ ἔπαιζε μὲ τὴν ἀκραν τῆς σινδόνης.

Ἐκτοτε, ἤκουσα πολλοὺς νὰ λέγουν ὅταν τοὺς ἠρώτων πῶς τοῖς ἐφαίνετο ἡ κυρία Α. . .

— Αἱ ἔτσι, κ' ἔτσι, τὸ πρόσωπόν της δὲν ἔχει κανονικὰ χαρακτηριστικά.

— Τὸ πρόσωπόν της, βέβαια· ἀπῆνταν ἐγὼ καὶ ἔπειτα ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου: Τὸ πρόσωπόν της ναί, δὲν εἶνε ὠραῖον, ἀλλὰ τὰ λοιπὰ!

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω ὑπὸ ἐχεμυθίαν, καὶ δὲν θὰ ἐβγοῦν ἀπὸ τὸ στόμα σου.

— Μὴ σὲ μέλη.

Μαργιόλος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Διὰ τῆς πλατείας τοῦ συντάγματος διέρχεται νεαρὰ καὶ ὠραία γυνὴ μελανειμονοῦσα.

Κάποιος λέγει πρὸς τὸν Ἀγαθόπουλον:

— Δίχως ἄλλο χῆρα· δὲν σοῦ φαίνεται ὠραῖο πρᾶγμα νὰ βλέπῃ κανεὶς μιὰ νέα καὶ εὐμορφὴ χῆρα νὰ περᾷ ἀπὸ πλησίον του;

Ὁ Ἀγαθόπουλος μετὰ πεποιθήσεως.

— Ὅχι ὅμως τὴν δικήν του.

Προχθὲς ἠρώτων ἐξαστὲς κοράσιον πῶς τὸν λέγουν τὸν πατέρα της.

— Νὰ σὰς πῶ, ἀπαντᾷ τὸ κοράσιον, ὁ καθένας τὸν ὀνομάζει ὅπως θέλει.

Ὅταν εἴμεθα μόνοι ἡ μαμὰ τὸν λέγει: Ἀρέστη.

Ὅταν εἶνε καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι λέγει: σύζυγέ μου.

Ὁ θεὸς μου τὸν λέγει: φίλε μου.

Ὅταν ἡ μαμὰ εἶνε ἐξω ἡ γκυοβερνάντα μου τὸν λέγει: κακομαθημέρε.

Ὅσοι ἐρχονται καὶ τὸν ζητοῦν τὸν λέγουν κύριε Βαρ. δούρη.

Μερικοὶ ἄλλοι τὸν λέγουν: κύριε εἰρηνοδίκη.

Ἐγὼ τὸν λέγω μπαμπά.

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΗΝΗ

μὲ τὴν ὁποίαν ἐκλεισαν αἱ συνεδριάσεις τῆς βουλῆς ἠτό τι ἐξοχον. Καθ' ἣν στιγμήν χωρὶς πνεῦμα ἐπολεμεῖτο δι' ἐνστάσεων μὴ ἀπαρτίας τὸ περὶ πνευματωδῶν ποτῶν φορολογικὸν νομοσχέδιον, ὅπισθεν μιᾶς τῶν κολοσιαιῶν στηλῶν τοῦ βουλευτηρίου ὁ Καραπάνος καὶ ὁ Παχὺς, ἐρίσαντες ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως ἐνεκα ἀναφορᾶς τινος περὶ τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος, ἀπεφάσισαν νὰ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας. Καὶ παρατυχῶν ἐκεῖ ὁ κ. Ζυγομαλάς ἀνέστειλε μὲν τὴν ὀρμὴν τῶν βραχιόνων ἀλλ' ἡ γλώσσα ἐκάστου ἀφηνιάσασα ἐξετόξευε κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀντιπάλου του τὰς ἐξῆς μεγάλας ἀληθείας:

Παχὺς.— Ἀρχιληστή, ποῦ κατάκλειψες τὴν Τουρκιά!
Καραπάνος.— Κλέφτη, ποῦ ἐλήστευσες τὴν Ἑλλάδα!